

Voorwoord

In 1956 – mijn geboortejaar – publiceerden de heren S.M. Edwardes en H.L.O. Garrett, twee gepensioneerde ambtenaren bij de Indiase administratie, bij de uitgeverij Chand & Co. in Delhi een beknopte geschiedenis van de Mogoldynastie, getiteld *Mughal Rule in India*.

Het voorwoord van dit eerder bescheiden werkje begint, vrij vertaald, met de volgende vaststelling: ‘Aan de stroom van publicaties over het Mogolrijk komt letterlijk geen einde. Al die keizersbiografieën en andere bijdragen getuigen van de fascinatie die blijft uitgaan van de Timoeriden van Delhi.’

Dat was toen al waar en dat is het nog steeds: de Mogoldynastie en haar schitterende culturele erfenis – met de wereldberoemde Taj Mahal als meest bekende voorbeeld – blijft een onuitputtelijke inspiratiebron voor historici, schrijvers, cineasten, beeldende kunstenaars en gewone stervelingen. Letterlijk duizenden boeken en artikels en tientallen films en televisieseries zijn er al aan gewijd, en ieder jaar komen er nieuwe bij. Dat geldt uiteraard vooral voor het Indiase subcontinent, maar ook bij een publiek dat minder vertrouwd is met Britse of Indiase geschiedenis leeft het min of meer vage besef, dat er ooit in India een prachtlievende dynastie heeft geregeerd, die het misschien wel allermooiste, meest romantische monument van de planeet heeft gebouwd: de Taj Mahal.

Waarom is dat zo? Vanwaar die fascinatie voor een paar generaties moorddadige, decadente verkwisters, die schaamteloos hun eigen bevolking het vel over de oren haalden om hun eigen extravagante luxeleventje te betalen? Vanwaar die belangstelling voor een dood en begraven vorstenhuis, dat roemloos ten onder is gegaan en amper anderhalve eeuw lang een rol van enige geopolitieke betekenis heeft gespeeld? Daar zijn twee goede redenen voor.

Allereerst: de geschiedenis van de Mogols is gewoon een schitterend avonturenverhaal. Mensen zijn altijd al gefascineerd geweest door grandioze, tragische verhalen – waargebeurd of niet. Dat is de reden waarom er altijd een publiek zal zijn voor de toneelstukken van Shakespeare of Sophocles; dat is waarom de Ilias en Odyssee en de Indiase *Mahabharata* vandaag nog evenveel tot de verbeelding spreken als tweeduizendvijfhonderd jaar geleden; dat is waarom er altijd nieuwe boeken en films zullen worden gemaakt over Alexander de Grote of Cleopatra, om maar een paar lukraak gekozen voorbeelden te noemen. Zo is het ook met de Indiase Mogols. Hun verhaal kon zó uit de grote klassieke drama's komen. Het is een spannend epos vol drama, grandeur en verval, liefde en haat, triomf en wanhoop. Met andere woorden: het is een boeiend stukje geschiedenis, leuk om te lezen, *learned entertainment* als het ware – en dan nog waargebeurd ook.

In de tweede plaats en misschien nog veel belangrijker: het verhaal van de Mogols verdient het gewoon dat wij erover nadenken, want het blijft bijzonder relevant voor de wereld van vandaag – niet alleen voor het Indiase subcontinent, maar ook daarbuiten.

De geschiedenis van het Mogolrijk is, in de eerste plaats, de geschiedenis van *Majma-ul-Bahrain*, de 'samenvloeiing van de twee oceanen', zoals Shah Jahans oudste zoon Dara Shikoh de vaak tragische ontmoeting/botsing van de islam met de duizendjarige hindoebeschaving noemde. Het resultaat is een gemeenschappelijke geschiedenis van meer dan duizend jaar, met veel haat en bloedvergieten, maar ook met een sterke en wederzijdse beïnvloeding en zelfs syncretisme, die leidden tot wederzijdse waardering en zelfs oprechte vriendschap en broederschap. In die zin blijft de geschiedenis van de Mogols onvoltooid tot op de dag van vandaag en geeft ze heel wat stof tot nadenken, ook voor de mensen van de eenentwintigste eeuw.

Een onvoltooid maar ook onuitwisbaar stuk geschiedenis. De culturele identiteit van het Indiase subcontinent zou onherkenbaar verminkt raken als men zou proberen om er de invloed van de Mogols 'uit te zuiveren': de architectuur, de literatuur, de populaire muziek, de keuken, de kledij, zelfs de nationale taal (Hindi/Urdu)¹ zouden eenvoudigweg onherkenbaar veranderen, een bleek schim van de fascinerend eclectische culturele schat die ze nu zijn. Het omgekeerde geldt overigens evengoed: de moslimcultuur van het subcontinent is ondenkbaar zonder de invloed van duizenden jaren hindoebeschaving.

Geschiedschrijving moet, als het even kan, accuraat zijn, informatief en aangenaam leesbaar. Dat waren ook de drie doelstellingen die ik voor ogen had:

- een aangenaam leesbaar boek schrijven, beknopt genoeg om aantrekkelijk te blijven voor de doorsnee-lezer, die tijd noch zin heeft om zich met ieder detail in te laten,
- maar ook gedetailleerd en genuanceerd genoeg om diezelfde lezer een accuraat en compleet beeld te schetsen,
- ... en stof tot nadenken te geven.

Want, of we dat leuk vinden of niet: de Mogoldynastie heeft een blijvende invloed gehad op de wereld van vandaag. Waar en wanneer zijn die Mogols succesvol geweest? Wat hebben ze fout gedaan? En vooral: wat kunnen wij, mensen van vandaag, daaruit leren?

Keizers van de Taj is een herwerkte vertaling van *The Great Mughals and Their India*, in 2016 uitgegeven door Hay House Publishers in Delhi. Het voornaamste verschil tussen het vooral voor een Indiaas publiek geschreven Engelstalige origineel en de Nederlandse versie is er een van nadruk en detail: de gespannen verhouding tussen moslims en hindoes op het subcontinent wordt in het Engelstalige origineel in groter detail besproken; anderzijds wordt er in de Nederlandstalige versie nader ingegaan op zaken die mensen die minder vertrouwd zijn met de Indiase cultuur en geschiedenis doorgaans niet weten. Om die reden werd de epiloog toegevoegd, een korte samenvatting van wat er na het einde van de Mogoldynastie is gebeurd.

In de proloog wordt nader ingegaan op de Centraal-Aziatische oorsprong van de dynastie en op de geschiedenis van de islam in India. Lezers die alleen tijd of interesse hebben voor het avonturenverhaal van de dynastie zelf, kunnen meteen overgaan naar het eerste hoofdstuk.

Proloog:

de Centraal-Aziatische Mogols
en hun nieuwe thuis

Mogol/Mughal: een foute bijnaam die is gebleven

Laten we een ding meteen heel duidelijk stellen: de vroege Mogolkeizers noemden zichzelf nooit *Mughal* of *Mogol*, het Perzische woord voor Mongools. Ze hadden daar trouwens een heel eenvoudige en goede reden voor: ze waren namelijk helemaal geen Mongolen, maar Centraal-Aziatische Turken.

Babur (1483-1530), de prins-avonturier die geheel toevallig en totaal onverwacht de stichter van India's beroemdste dynastie zou worden, werd geboren in de Fergana-vallei in Centraal-Azië, een vruchtbare streek in wat nu het grensgebied is tussen Oezbekistan, Tadzjikistan en Kirgizië.

Hij was bijzonder trots op zijn afkomst, als rechtstreekse afstammeling, in mannelijke lijn, van de roemruchte veroveraar Timoer Lenk of Tamerlane (1336-1405) en, via zijn moeder, zelfs van de grote Genghiz Khan himself. Omwille van die hooggeboren afkomst brandde hij van ambitie om te regeren over Timoers schitterende hoofdstad Samarkand (in het huidige Oezbekistan).

Genetisch gesproken moet hij, zoals de meeste mensen in dat deel van de wereld, een mengeling van Europees en Oost-Aziatisch (Mongools) bloed in zijn aderen hebben gehad; etnisch en cultureel was hij van top tot teen een Turk. Een typisch vijftiende-eeuwse, Centraal-Aziatische Turk, om precies te zijn: helemaal een kind van de Zijderoute met haar typische Turks-Perzisch-islamitische mengcultuur.

Babur voelde zich trouwens helemaal geen Mongool: hij minachtte ze en had er een hekel aan. Zo schreef hij ooit: ‘Van de Mongoolse horden kun je alleen onheil en vernieling verwachten,’ en ‘Al waren de Mongolen een ras van engelen, ze zouden nog altijd een smerig volkje zijn.’² De term *Mogol* of *Mughal* mag dan wel algemeen zijn gebruikt door Iraniërs en andere buurvölkeren wanneer ze het hadden over de afstammelingen van Babur, maar het is en blijft dus een foute of op zijn minst bijzonder misleidende benaming.

Het is nuttig hierbij op te merken dat de beruchte horde van Genghiz Khan helemaal niet homogeen was. Etnisch gesproken was het een coalitie van verschillende Mongools- en Turkssprekende buurvölkeren of stammen. Men neemt zelfs aan dat de Mongolen al van in het begin een minderheid vormden in hun eigen leger. Hoe dan ook, in de veroverde gebieden waren ze een kleine minderheid die al gauw cultureel en religieus volledig geassimileerd werd door de volkeren die ze veroverd had: in het oosten werden ze Mantsjoe- of Chineessprekende boeddhisten en taoïsten, en in Centraal-Azië namen ze de lokale Turks-Perzische islamitische cultuur over.

Babur was dus een Centraal-Aziatische Turk. Het *Chagatai-Turki* waarin hij zijn beroemde memoires schreef³, klinkt heel erg Perzisch qua woordenschat, zinsbouw en uitdrukkingen. Hij was trouwens, zoals we later zullen zien, perfect tweetalig en een getalenteerd dichter in beide talen.

De Centraal-Aziatische beschaving aan de Zijderoute was inderdaad essentieel tweetalig: de nomaden op het platteland, de legeraanvoerders en de koningen spraken hun eigen Turkse dialect, maar de juristen, ambtenaren en geleerden in de steden waren doorgaans *Tadzjiken*, Perzischsprekenden. De meerderheid van de bevolking was tweetalig, of minstens in staat zich in de andere taal goed verstaanbaar te maken. Dit is overigens nog steeds zo: ondanks pogingen van overheidswege om de bevolking te homogeniseren, blijven Perzisch, Oezbeeks (Turks) en Russisch naast elkaar bestaan in steden zoals Samarkand.

Tot de Russische overheersing was Perzisch de echte lingua franca, de algemeen verspreide, prestigieuze taal van de administratie, handel, wetenschap, poëzie en literatuur. Het is dan ook niet te verwonderen dat de Mogolkeizers in India het Perzisch als bestuurstaal bevorderden of oplegden, ook al bleven de eerste generaties van de dynastie (minstens tot en met

keizer Jahangir) occasioneel ook hun voorouderlijke *Turki* spreken, vooral wanneer ze vertrouwelijke zaken te bespreken hadden.

Zonen van Timoer

De Mogolkeizers noemden zichzelf de *Silsila-i-Gurkaniyya*, de dynastie van de Goerkanieden, een verwijzing naar het woord *Gurkan* of 'schoonzoon', de eretitel van hun roemruchte voorvader Amīr Temūr, in het Westen beter bekend als Timoer, Timoer Lenk of Tamerlane.

Temūr ('de IJzeren') werd door zijn vijanden spottend Timur-i-Lang ('Timoer de Lamme') genoemd omdat hij gedeeltelijk kreupel was door een reeks pijlwonden die hij in zijn jeugd had opgelopen. Zelf noemde hij zich *Gurkan* of 'schoonzoon', een titel die verwijst naar het Mongoolse woord *gürägän* of *kürägän* en gedragen werd door iedere vorst die getrouwd was met een van Genghiz Khan afstammende prinses. In die laatste, essentieel politieke betekenis van het woord is de bijnaam Mogol dus toch enigszins gerechtvaardigd: destijds werd in Centraal-Azië alle politieke macht bij uitstek gelegitimeerd door echte of beweerde afstamming van Genghiz Khan of diens 'schoonzoons'.

Voor de komst van de Russische Tsaren was Genghiz Khan inderdaad de eerste en de enige heerser die er ooit in geslaagd was om heel Centraal-Azië onder één centraal gezag te verenigen. Dat centrale gezag is van wel erg korte duur geweest: al voor zijn dood in 1227 had Genghiz, na een reeks onverkwikkelijke, hoogoplopende familieruzies, zijn rijk noodgedwongen opgedeeld in vier khanaten, die aan zijn vier zonen werden toegewezen.

Oorspronkelijk waren die vier khanaten bedoeld als deelstaten van één rijk: de Khans werden verondersteld zich te onderwerpen aan de zogenaamde Grote Khan – Genghiz Khans derde en lievelingszoon Ögedei, die regeerde over het grootste deel van Oost-Azië (China). Maar al heel gauw na Genghiz Khans dood evolueerden die vier khanaten tot de facto onafhankelijke wereldrijken: de Gouden Horde in het noordwesten, het Ill-Khanaat in het zuidwesten, de (Chinese) Yuandynastie in het oosten en, last but not least, in het noorden van Centraal-Azië, het geboorteland van Babur en zijn voorouders: het Chagatai-Khanaat, genoemd naar Chagatai, Genghiz Khans tweede zoon.

De details van de – overigens vrij onoverzichtelijke – verdere geschiedenis van die khanaten zijn hier weinig relevant. Het volstaat te vermelden dat ze, na verloop van tijd en om uiteenlopende redenen, ieder op hun beurt ook in kleinere stukjes zijn uiteengevallen. De enige die er heel even in is geslaagd om een groot deel van het oude rijk te herenigen en er zelfs een paar nieuwe wingewesten aan toe te voegen (waaronder ook Delhi), was de roemruchte veroveraar Timoer (1336-1405).

Timoer was een militair genie en een kunstminnend mecenas. Dat zijn de enige positieve dingen die er te vertellen zijn over deze massamoordenaar, die zich schuldig gemaakt heeft aan een reeks genocides die qua bestialiteit de meest ziekelijke verbeelding overtreffen. In verhouding tot de totale bevolking van de veroverde gebieden zijn Timoers slachtpartijen een absoluut unicum in de geschiedenis van de mensheid. Miljoenen mensen, de integrale bevolking van hele landstreken, heeft hij systematisch en integraal laten afslachten, tot de allerlaatste man, vrouw, grijsaard en zuigeling, uitgezonderd hier en daar een kunstenaar of ambachtsman die werd meegesleept naar Samarkand om er de hoofdstad van de veroveraar te helpen verfraaien. Timoer heeft naar schatting 17 miljoen mensen omgebracht, om en bij de 5 procent van de toenmalige wereldbevolking.

Succes wekt altijd bewondering, hoe gruwelijk het ook is behaald: Timoers spectaculaire veroveringstochten en de pracht en praal van zijn hoofdstad zijn tot de verbeelding blijven spreken van een heleboel would-beveroveraars na hem. Toch is de geschiedenis voor een keer relatief rechtvaardig geweest: Timoer heeft niets blijvends nagelaten, behalve enkele mooie gebouwen en zijn trieste reputatie als massamoordenaar. Na zijn dood in 1405 brak er al gauw een burgeroorlog uit tussen zijn aspirant-erfgenamen, en zijn grote rijk viel als zand uiteen.

Vijf generaties later, toen Timoers achter-achter-achterkleinzoon Babur werd geboren in 1483, was de hele regio versnipperd geraakt in een onoverzichtelijke mozaïek van vorstendommen die werden geregeerd door dozijnen elkaar beconcurrerende en bevechtende broers, neven en achterneven, allemaal op de een of andere manier familie van elkaar. Zij beroemden zich op hun afstamming van Timoer, maar hun ronkende titels waren meestal omgekeerd evenredig met de macht die ze eigenlijk bezaten.

Zoals de historicus Bamber Gascoigne het samenvatte, waren al deze

vorsten (mijn vertaling) ‘alleen verenigd in de gedeelde overtuiging dat in elk van die vele vorstendommen met hun wisselende grenzen altijd een prins van het huis van Timoer op de troon behoorde te zitten. Over de vraag welke prins precies lagen ze constant met elkaar in oorlog. Iedereen had een legitieme claim op basis van zijn geboorte, maar alleen zij die effectief de macht grepen konden die claim ook waarmaken’.⁴

Dat zou voor altijd de vloek van het huis van Timoer blijven, zoals het ook de plaag van de Romeinen, de Ottomanen en zoveel anderen is geweest: er was geen algemeen aanvaarde, ordentelijk geregelde erfopvolging. Eerstgeboren zonen hadden normaal voorrang op de rest, maar in de praktijk stond het iedere afstammeling van Timoer vrij om zijn kans te wagen. Van het prille begin van de dynastie tot het bittere einde werden periodes van relatieve rust afgewisseld met broedermoorden en bloedige successieoorlogen.

Zonen van India

Genetisch gezien groeide de Indiase Mogoldynastie snel weg van haar Centraal-Aziatisch Turkse wortels. Babur en zijn zoon Humayun waren allebei nog volbloed-Turken, maar Akbar was half Perzisch (via zijn moeder, Hamida Banu Begam), en zijn zoon en opvolger Jahangir, zoon van een hindoeprinses van het huis van Amber (vlakbij de stad Jaipur in de tegenwoordige deelstaat Rajasthan), was dus half Rajput, een kwart Perzisch en nog maar een kwart Turk. De Grootmogol bij uitstek, Shah Jahan, zoon van Jahangir en een hindoeprinses uit Jodhpur, had dus nog maar een achtste Turks bloed in zijn aderen en was voor 75 procent Rajput.

In de opeenvolgende generaties bleef er een constante inbreng van soms Perzische, soms Indiase genen, met een steeds verdere verwatering van het oorspronkelijk Turkse element. Dit toont ook dat de genetische ‘zuiverheid’ van de moederlijke lijn voor de dynastie weinig of geen politieke rol speelde. Hoe ongelooflijk het ook klinkt: van een aantal Mogolkeizers is de naam van de moeder zelfs niet bekend, gewoon omdat die namen nooit behoorlijk in de keizerlijke archieven zijn opgetekend.

Symbolisch blijft het toch relevant dat ook Bahadur Shah II, de allerlaatste Mogolkeizer, geboren werd uit een Rajputprinses en dus genetisch voor het overgrote deel een ‘raszuivere’, van hindoes afstammende Indiër was. Want in hart en nieren was deze zachtmoedige, minzame, tolerante soefimoslim inderdaad een echte zoon van India.

GESCHIEDENIS VAN INDIA: ALGEMEEN OVERZICHT

Homo sapiens in India: ongeveer 75.000 jaar geleden.

Indusvalleibescheving (Harappa): c. 3300-1300 v.C.

Vedische bescheving: c. 1500-500 v.C.

Verspreiding van het boeddhisme en jaïnisme: 500-200 v.C.

Mauryarijk: 297-250 v.C.

Ashoka de Grote: 304-232 v.C.

Heropleving van het hindoeïsme, klassieke hindoebescheving: 200 v.C.-1100 n.C.

Periode van de grote eposen en de Purana's, pre-klassieke periode: 200 v.C.-300 n.C.

Gupta-rijk, de 'gouden eeuwen' van het hindoeïsme: 320-550 n.C.

Laat-klassieke bescheving, politieke versnippering: 650-1100 n.C.

Het hindoe-islamitische tijdperk

Eerste handelsposten, invallen en sultanaten: 1100-1857.

Het Mogolrijk: 1526-1857.

De Grootmogols: 1526-1707.

Babur: 1526-1530.

Humayun: (1530-1540; 1555-1556).

Akbar de Grote: 1556-1605.

Jahangir: 1605-1627.

Shah Jahan: 1627-1658.

Aurangzeb: 1658-1707.

De kleinere of *Lesser Mughals*: 1707-1857.

Rivalen en opvolgers van de Mogols:

Het Maratharijk: 1713-1818.

Het rijk van de Sikhs: 1799-1849.

Het Afghaanse (Durrani)rijk: 1747-1862.

De British East India Company: 1757-1858.

De *British Raj*: 1858-1947.

Indiase Prinselijke Staten: 1721-1949.

Onafhankelijkheid en opsplitsing: van augustus 1947 tot vandaag.

Eeuwig India: één continent, met heel veel grenzen

Het vroeger algemeen gangbare Perzische woord 'Hindustān' (Hindoestan) betekent: het land van de Indus. Of, om meer precies te zijn: het land achter de Indus, daar waar de Vedische (hindoe)beschaving algemeen verspreid was en nog steeds is.

In de enge betekenis van het woord verwijst het enkel naar het noorden van het subcontinent, van de toppen van de Himalaya tot en met het stroomgebied van de Indus (Sindh), de Ganges (Ganga) en de Brahmaputra; maar in de bredere betekenis omvat het ook Zuid-India en Sri Lanka.

Groot-India (*Greater India*) wordt tegenwoordig meestal gedefinieerd als de drie grote landen die zijn ontstaan uit de splitsing van Brits-India in 1947 – Pakistan in het westen, de Republiek India in het midden en Bangladesh in het oosten – aangevuld met de eveneens voornamelijk of gedeeltelijk hindoeïstische landen Nepal en Bhutan in de Himalaya, en Sri Lanka in het uiterste zuiden.

Toch blijft dat *Greater India* een moeilijk definieerbaar begrip en het valt ook niet helemaal samen met het verspreidingsgebied van het hindoeïsme. *Greater India* is een continent, een lappendeken van tientallen verschillende en niet zelden onderling vijandige bevolkingsgroepen, culturen, godsdiensten en talen.

Wat die talen⁵ betreft: in het noorden en noordoosten worden voornamelijk Indo-Europese of Indo-Arische (dus met het Nederlands verwante!) Noord-Indiase talen gesproken. Ook in het noordwesten en Afghanistan spreekt men verwante (eveneens Indo-Europese) Iraanse talen. In het zuiden, daarentegen, overheersen de Dravidische talen, die, op enkele leenwoorden uit het Sanskriet na, niet verwant zijn met de Indo-Europese talen van het noorden.

Brits-India was dus allesbehalve homogeen, en de Britten voegden er nog gebieden aan toe die sociologisch gezien eerder bij Afghanistan horen. In 1893 trokken ze volkomen arbitrair de huidige westgrens van Pakistan dwars door het woongebied van volkeren die aan beide kanten van de grens woonden en nog steeds wonen.

Daardoor loopt de taalgrens tussen Noord-Indiase en Iraanse talen – die, zoals gezegd, beiden tot de grote Indo-Europese taalfamilie behoren maar toch onderling vrij sterk verschillen – dwars door het huidige Pakistan. Het is dus niet verwonderlijk dat een grote meerderheid van de bevolking

in die West-Pakistaanse gebieden zich veel meer verwant voelt met hun Dari- (Perzisch) of Pashto- (dus Perzisch-) sprekende burenen aan de andere kant van de Afghaanse grens dan met hun Urdu-, Sindhi- of Punjabi-sprekende landgenoten in de oostelijke provincies die aan India grenzen.

Maar staten worden niet alleen gebouwd op homogene of verwante bevolkingsgroepen en taalgebieden. Voor Akbar de Grote was het evident dat de gebieden rond Kabul en Qandahar, de twee belangrijkste steden van het huidige Afghanistan, integraal bij 'zijn' India hoorden. Politiek kon hij er inderdaad aanspraak op maken, want zijn grootvader Babur was tenslotte koning van Kabul geweest, en militair-strategisch was dit gebied veel te belangrijk om op te geven: het was de westelijke toegangspoort naar Hindoeistan, de buffer tussen Akbar en zijn machtige Perzische burenen.

Waar we de grenzen ook willen trekken, het is merkwaardig dat gedurende de meer dan 5.000 jaar Indiase geschiedenis geen enkele heerser er ooit in is geslaagd om het continent helemaal te controleren.

Het is ook enigszins ironisch te zien dat India zijn grootste territoriale expansie en zijn sterkste nationale eenheid net onder buitenlandse (Britse) overheersing heeft beleefd. Nooit eerder – en helaas, ook nooit later – hebben hindoes en moslims, van de Khyberpas tot Tamil Nadu, zich sterker verenigd gevoeld dan in hun gezamenlijke verzet tegen de Britse koloniale overheersing.

Tot op de dag van vandaag blijft de Britse erfenis – de Engelse taal in het bijzonder – een van de sterkste competitieve troeven van het subcontinent en een neutrale brug tussen rivaliserende staten, godsdiensten en culturen.

1.300 JAAR MOSLIMAANWEZIGHEID IN INDIA: EEN OVERZICHT

+/-640 n.C., Zuidwest-India

Lang voor de komst van de islam hadden Arabische handelaars zich al aan de kust van Malabar gevestigd op vreedzame wijze en met instemming van de lokale koningen.⁶ Na de dood van de profeet Mohammed bekeerden die handelaars zich allemaal snel tot de islam. Dankzij frequente huwelijken met lokale vrouwen (meestal uit de lagere kasten) ontstond er een opvallende, verrassend grote, Malayalamsprekende, inheemse moslimgemeenschap. Dit verklaart hoe ongeveer 30 procent van de huidige bevolking van Kerala moslim is, hoewel er daar nooit moslimveroveraars of invasies zijn geweest.

712: eerste plundertochten en veroveringen, eerste vreedzame religieuze contacten

Verovering van Sindh en Multan (in het huidige Pakistan) door Muhammad bin Qasim, maar de slag van Rajasthan (738) maakt een voorlopig einde aan verdere militaire moslimexpansie.

1001-1024

Gewelddadige plundertochten in Noord-India onder de Afghaanse krijgsheer Mahmud van Ghazni (971-1030).

c. 1180

Khwaja Muin-ud-Din Muhammad Chishti,⁷ de stichter van India's meest invloedrijke soefi-orde, vestigt zich in de stad Ajmer in Rajasthan.

1192-1526: sultanaat van Delhi

De Afghaanse sultan Shihab-ud-Din Muhammad Ghauri (1149-1206) verovert Noord-India en stelt zijn generaal Qutub-ud-Din Aybak aan als gouverneur.

Na de moord op de sultan in 1206 wordt Aybak de eerste vorst van het zogenaamde sultanaat van Delhi, de algemene benaming voor vijf kortdurende dynastieën: de Mamluk- (1206-90), Khilji- (1290-1320), Tughlaq- (1320-1414), Sayyid- (1414-51) en Lodidynastie (1451-1526).

Het sultanaat bereikt overigens rond 1340 heel even zijn grootste territoriale expansie om dan snel uiteen te vallen in een aantal kleinere vorstendommen.⁸

21 april 1526: invasie van de Mogols

Dat sultanaat komt plots en gewelddadig aan zijn einde wanneer Sultan Ibrahim Lodi wordt verslagen en gedood bij de invasie van de Timoeride prins Zahir-ud-Din Muhammad Babur, koning van Kabul. Het rijk van de zogenaamde Grootmogols van India is begonnen.

1526-+/-1857: het Mogolrijk

1526-1707: de zes zogenaamde Grootmogols: Babur, Humayun, Akbar, Jahangir, Shah Jahan en Aurangzeb.

1707-1857: onder het bewind van de zogenaamde *Lesser Mughals* valt het rijk snel uiteen.

Maratha's, Afghanen en Sikhs vechten om de buit, maar het zijn de Britten die uiteindelijk het pleit winnen.

1858-1947: de zogenaamde *British Raj* (Brits bestuur).

1858-1949: Indiase vorstenlanden (*Princely States*) (formeel onafhankelijk maar onder Britse voogdij).

1947 tot nu: onafhankelijkheid en opsplitsing.